

Ljóðmæli 6

Kvöldskuggar

EYÐIBÝLI, BROTNIR GLUGGAR
BLÓTA LITLIR MÓRAR.
DAUÐAR MÝS OG DÖKKIR SKUGGAR
DRAUGUR VEGGINN KLÓRAR.

Kvöldskuggar

Ýmsar vísur í þyngri kantinum

Skammdegið

Ginið svarta gleypir allt
gráar þenjast taugar
nú er úti kvöldið kalt
þar krauma næturdraugar.

Skammdegið mig skelfir oft
skíman bjarta hopar
þrungið er og þungt mjög loft
þegar rúðan dropar.

Næturlöng er kvölin köld
hún kreistir mig sem púða
fjaðramjúkur fel þér völd
föla glæra rúða.

Kvölds er skíman skelfing ein
skýst nú hrafn við glugga
húmsins draugar heyra vein
og hreyfast bakvið skugga.

Þráin vaknar þung er nótt
þegar lemja glugga
þúsund hrafnar herja ótt
hræddur ég mig rugga.

Taugar þandar trekkist meir
við tómið, svarta rökkvið,
dæsi því þið draumar tveir
í djúpið núna sökkvið

Einn í myrkri yrki ljóð
aumur mjög og ragur
úti kuldi, heyrst hljóð
hvar er bjartur dagur?

Kvöldhrafn

Forni krumminn flýgur hátt
finnst sem vængir bresti.
Gat hann kvikað forðum fátt
fuglinn sterki, besti.

Aum hans sál og sjónin veik
svífur vængjum krönkum.
Kann ei meir í loftsins leik
á lösnum fjaðraskönkum.

Kvöldstað engan krumminn fær
klýfur loftið hræddur.
Vesæll flýgur, gisið grey
gamall, veikur, mæddur.

Ekki sér hann sængurbeð
sýgur myrkrið þróttinn.
Dapur finnur dáíð geð
dimm er grimma nóttin

Slappt er augað slævir hug
slæmt er húmið svart.
Tíra birtu brýtur dug
biturt er hans hjarta.

framhald á næstu síðu

Kvöldhrafn (frh.)

Flögrar nú að næturstað
mót nöprum skugga köldum.
Sér ei birtu sólarhlað
er sótt'ann fyrr á öldum.

Hrafninn flýgur feigur á
frostna símalínu.
Baslar um á baki þá
berst við lífi sínu

Kvöldhrafninn nú krúnkar lágt
kvöl er dimma nætur
Undir vængjum á hann bágt
engill svartur grætur.

Kemur nóttin niðaðökk
nærir verur ljótar.
Inn í rökkrið sálin sökk
sjúk þó ennpá rótar.

Húmið klýfur hjartans líf
hljóðið múra rífur.
Götótt rofnar hjartans hlíf
hrafninn liggur stífur.

Hér er

Gnótt við fáum gjöfum af
góð er tíð á landi
samt er örbyrgð hér við haf
hér er líf í strandi.

Voðin

Vafalaust er voðin slitin
væskilsleg og illa skitin
ekki sjáum lengur litinn
ljót hún er og flóabitin.

Léttleikinn í fyrirrúmi

Mæti bylgjan myrkri fjöru
morknar hún.

Mænir þú á mjúka snöru
molnar brún.

Jafnt og heyrir brest í braki
brotnar stafn.

Þegar skrokkinn kæfir klaki
krafsar hrafn

Þar sem frostið funa mætir
finn ég ró.

Eikina sem engan grætir
einhver hjó.

Þegar lauf í logni bærisk
lýkur gný.

Óðara og lífið lærist
líkur því.

Farið

Gluggann minn nú krafsar kaldur krummafótur
Heyri "úti bíður bátur
sem býst til ferðar út við látur"

Farið bíður brotgjarnt eins og bláhvít aða
sem að feykir kolsvört hviða
og klýfur niður grænblá iða.

Ég veit það bíður bátur sem að brotnað getur
eftir verð ég eins og slitur
ýlfur veturs, kaldur þytur.

Samtvinnuð ævi

Krumpast búkur, kulnar hjarta, króknar minnið
versnar ætið aldna sinnið,
ævi langa saman tvinnið.

Sáttaleitin

Sáttaleitin sýnist jafnan súr og löng.
Eins og flestöll undirgöng.

Biðin

Sandur lekur sitrar hægt
seinn er tími að líða
Hratt hef lífað hvergi vægt
hata því að bíða.

Eyðibýli

Eyðibýli, brotnir gluggar
blóta litlir mórur.
Dauðar mýs og dökkir skuggar
draugur vegginn klórar.

Aldan

Fleyið brast við klettaskart
feigðin marga þekur.
Enn má telja ansi margt
sem aldan grimma tekur.

Allar nætur

Alla daga, allar nætur,
engill grætur,
alla syni, allar dætur,
ergja þrætur.

Myrkrið

Myrkrið kvelur, myrkrið telur,
myrkrið velur skugga,
Myrkrið dvelur, myrkrið elur
myrkrið stelur glugga.

Endastöð

Röðin hlykkjótt leið og löng
í leiðslu flest við skríðum
við endan ljós og lítil göng
sem löstum flest og níðum.

Kvótinn

Í höfninni hvílir ein dugga,
hrein er nú síldanna nóta,
í ráðleysi er hún að rugga,
rúin er öllum þeim kvóta,
kafeinninn kemur að hugga,
kvalir í augum, vill blóta,
í sjónum hann sér nokkra ugga,
synda og átuna róta,
í tönnum er dálítill tugga,
tóbaksins sletturnar þjóta,
þorpið er þrungið af skugga,
þurr ennþá skipin hér fljóta,
sólar hann sér ekki glugga,
sótbölvar kvótanna þrjóta.